



# מאורות השבת



פרשת צהר

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור עינינו | מאור הלשון | מאור המנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

## מאור הדרשה

### להרגיש

"וְכִי תֹאמְרוּ מֶה נֹאכַל" (כה, כ)  
 למה צריך שמיטה?  
 אדם שיש לו כסף, הוא לא מרגיש שהשני נצרך. הוא לא מרגיש. וכשאדם שבע, הוא לא יודע מה זה להיות רעב.  
 אדם יכול להרגיש את רעהו, רק אם הוא במצב שלו.  
 אם אדם שואל אותך, "אולי אתה צמא?" הוא שואל אותך כי הוא בעצמו מרגיש צמא.  
 ה'בן איש חי' מביא משל: פעם אחת היה מלך גדול שלקח מלמד לבן שלו, כדי שילמד אותו טכסיס מלכות, שידע איך להיות מלך שבבוא היום יוכל לשבת במקומו.  
 אחרי שבע שנים חוזר המלמד עם הילד, וכל הארמון מתפעל! איזה נסיך! יודע שמונה שפות, גנרל, פולטיקאי, נואם, מצביא ומנהיג!  
 הפך אותו להיות יורש למלך.  
 אמר המלך למלמד: "כל הכבוד, מגיע לך משכורת של עשרים מליון, אבל חוץ מזה, אני הופך אותך לשר החינוך..."  
 אמר המלמד למלך: "אדוני המלך, אם ירשה לי, נשאר לי רק עוד דבר אחד קטן ללמד את הבן שלך. זה לא יקח הרבה זמן, סה"כ רבע שעה. שלח אותו אלי הביתה..."  
 כשהגיע הנסיך, קשר המלמד את ידיו, הוציא את החגורה והתחיל להצליף. כל מכה הנסיך צורח לשמיים...  
 שמע זאת המלך וציווה לתלות את המלמד על העץ! אך טרם זאת, הורה להביאו לפניו.  
 כשהביאו את המלמד לפני המלך, שאל אותו המלך: "למה עשית את זה?! הלא נתתי לך הכל... ומה השיגעון הזה?!"

## מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

### ספירה, שמיטה ורשב"י

שכל הכופר בה, אינו מודה במעשה בראשית ובעוה"ב.  
**ומסיים** הרמב"ן דבר מעניין: וסדר זה שקבע הקב"ה בהנהגת העולם כבר במעשה בראשית... שייך גם למעשי אדם. "אשר ברא אלוקים לעשות", אומר המדרש (בראשית יא): 'ועשה' אין כתיב כאן, אלא 'לעשות', לומר שהכל צריך תיקון. דהיינו, שתכלית עבודת האדם בעולם הזה היא לתקן ועיקר עבודתו ומגמתו להכין את מצבו הנצחי בעוה"ב.  
 נמצא שבמהות מצוות שביעית, שהיא האמונה "בסוד ימות עולם ועוה"ב", נכללת עבודתו של האדם בבניית קומת האדם שבו לעולם הנצח. וזה **ענין אחד** של עבודת האדם, עבודה פנימית יותר, עמוקה יותר, עבודה של התקרבות לעולם הנצח.  
 כתיב, "שבעת ימים תקריבו אשה לה"י.. ביום השמיני עצרת" **אומר הרמב"ן**: עצרת, כי שם נעצר הכל, וציוה בחג המצות שבעה ימים בקדושה לפניו ולאחריהם.. ומנה ממנו תשעה וארבעים יום, שהם שבעה שבועות, המקבילים לשבעת ימי עולם והם בבחינת חולו של מועד, והיום השמיני שלאחריהם הוא יום מתן תורה. יוצא שימים אלו של חיבור בין פסח למתן תורה, הם ימי הכנה לחג הגדול.  
 כמו שאומר **החינוך** (שי): שורש מצות ספירת העומר.. שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה.. נצטוינו למנות מפסח עד יום מתן תורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד כעבד ישאף צל.

"וַיִּדְבַר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תֵבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לָכֶם וְשָׁבַתָּה הָאָרֶץ שִׁבְתָּ לָהּ" (כה, א-ב)  
**שואל רש"י**: מה ענין שמיטה אצל הר סיני, והלא כל המצוות נאמרו מסיני? אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני, אף כולן נאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני.  
**אומר הרמב"ן**: וביאור הענין, בלוחות הראשונות נחתמה הברית בין הקב"ה לישראל (שמות כד) "ויזרוק דם הברית על העם". וכשחטאו בעגל ונשתברו הלוחות, כאילו נתבטלה הברית היא אצל הקב"ה. וכשנתרצה הקב"ה למשה בלוחות שניות, ציווהו בברית חדשה, שנאמר (שמות לד) "הנה אנכי כורת ברית"י.. ורצה הקב"ה להחמיר עליהם בברית השנייה שתהיה עליהם באלות ובקללות (התוכחה בחוקותי). **ומסיים** הרמב"ן: ואמת אמרו (אבע"ז) שבתנאי הארץ, השמיטה והיובל, (כמו העריות) כי בעבורם תקיא הארץ אותם. כלומר מתנאי הכניסה לארץ ישראל הוא קיום השמיטה... ועל זה נתחדשו בברית הזאת השנית. ויש לשאול, **למה התנאי הוא השמיטה?**  
**אומר הרמב"ן**: שהוא סוד האמונה בבורא העולם, וכל הכופר בה, אינו מודה במעשה בראשית ובעוה"ב.. וזהו "סוד ימות עולם", כי ששת ימים הם ימות עולם, שכל יום כנגד אלף שנה ויום השבת שבת לה' כנגד עוה"ב. ועל האמונה בכך נצטוינו לשבות בשנה השביעית. כלומר, סוד ימות עולם, הוא החיבור בין ששת ימי המעשה בעוה"ז (גשמיות) לששת אלפי שנים, שבסופם שבת הגדול- עוה"ב (רוחניות). והשמיטה היא הדוגמא לספירת שנים ושבתיה לה'. ועל כן החמיר הכתוב בשמיטה יותר מכל חייבי לאוין, וחייב הגלות עליה.. מפני

נא לשמור על קדושת הלליו

המשך בעמוד 4

המשך בעמוד 4

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

## מאור עינינו

### קדשת הראיה:

פרק ד אות ג

### קשיים בדרך העליה, טהרת המחשבה

#### מאבקים ומכשולים

וְנַעֲתִיק כָּאֵן חֶלֶק מִדְּבָרָיו הַנִּפְלְאִים שֶׁל רַבִּי יִצְחָק הַטוֹבֵר זְצ"ל בְּאַגְרָתוֹ הַיְדוּעָה, שְׂנוּגְעִים לְכָל עֵינָן בְּעֵבֻדַת ה' וּבִפְרָט לַנְּדוֹן דִּדְוֹן שְׁהַמְכָּשׁוּלִים מְצוּיִים כָּל כָּף, וּדְבָרָיו הֵם קִילוּרִין לְעֵינַיִם וּנְחוּצִים לְכָל מִי שֶׁחֲשָׁקָה נַפְשׁוֹ לַעֲלוֹת בְּהַר ה'. וְכֵה הוּן דְּבָרָיו:

"רְעָה חוֹלָה הִיא אֶצְלָנוּ, שְׁכַאֲשֶׁר מִתְעַסְקִים אָנוּ בְּצַדֵּי הַשְּׁלָמוֹת שֶׁל גְּדוּלְנוֹ, הֵנְנוּ מְטַפְּלִים בְּסִכּוּם הָאַחֲרוֹן שֶׁל מַעֲלָתָם. מְסַפְּרִים אָנוּ עַל דְּרָכֵי הַשְּׁלָמוֹת שְׁלָהֶם, בְּשִׁעָה שְׁאַנְחָנוּ מִדְּלָגִים עַל הַמַּאֲבָק הַפְּנִימִי שֶׁהִתְחַלֵּל בְּנַפְשָׁם. הִרְשָׁם שֶׁל שִׁחְתָּנוּ עַל הַגְּדוּלִים מִתְקַבֵּל, כְּאֵלוֹ יֵצְאוּ מִתַּחַת יַד הַיּוֹצֵר בְּקוֹמָתָם וּבְצַבִּיּוֹנָם. הַכֹּל מְשׁוֹחַחִים, מִתְפַּעֲלִים וּמְרִימִים עַל נֶס אֶת טְהַרַת הַלְּשׁוֹן שֶׁל בַּעַל הַחֶפֶץ חַיִּים זְצ"ל, אֲבָל מִי יוֹדֵעַ מִן כָּל הַמְּלַחְמוֹת, הַמַּאֲבָקִים, הַמְּכָשׁוּלִים, הַנִּפְּלוֹת, וְהַנְּסִיגוֹת לְאַחֹר שְׁמַצָּא הַחֶפֶץ חַיִּים בְּדֶרֶךְ הַמְּלַחְמָה שֶׁלוֹ עִם יֵצְרוֹ הָרַע, מְשַׁל אֶחָד מִנֵּי אֶלְפָּה. וְדִי לְנִבּוֹן שְׁכַמוֹתָהּ לְדוֹן מִן הַפְּרָט אֶל הַכֹּל.

וְהַתּוֹצָאָה מְזָה הִיא, כְּשֶׁנֶּעַר בַּעַל רוּחַ וּבַעַל שְׂאִיפָה וּבַעַל תְּסִיסָה מוּצָא בְּעֶצְמוֹ מְכָשׁוּלִים וּנְפִילוֹת וּרְיָדוֹת, הָרִי הוּא בְּעֵינָיו כְּבִלְתֵּי שְׁתוּל בְּבֵית ה', שְׁלִפֵּי דְמִיּוֹנוֹת הַנֶּעַר הֵזָה, לְהִיּוֹת שְׁתוּל בְּבֵית ה' פְּרוּשׁוֹ לְשִׁבְתָּ בְּשִׁלּוֹת הַנֶּפֶשׁ עַל נְאוֹת דְּשָׂא שֶׁל מִי מְנוּחוֹת וְלִהְנוֹת מִיֵּצְרוֹ הַטוֹב כְּדֶרֶךְ שְׁצַדִּיקִים נְהַנִּים מִזֵּיו הַשְּׁכִינָה שְׁעֵטוֹרֹתֵיהֶם בְּרֵאשִׁיָּהֶם בְּמִסְבַּת גֶּן עֵדֶן. וְלֵאדָּרָה לֹא לְהִיּוֹת מְרָגָז מְסַעֲרַת הַיֵּצֵר.

אֲבָל דַּע לָךְ חֲבִיבִי, שְׁשֶׁרְשׁ נִשְׁמָתָהּ הוּא לֹא הַשְּׁלִיחָה שֶׁל הַיֵּצֵר טוֹב אֲלֵא דְוָקָא מְלַחְמָתוֹ שֶׁל הַיֵּצֵר טוֹב. בְּוָדָי שֶׁהֵנָּה נִכְשָׁל וְעוֹמֵד לְהִיּוֹת נִכְשָׁל וּבִכְמָה מְעַרְכוֹת תִּפְּל שְׂדוּד, אֲבָל אֲנִי מִבְּטִיחָךְ שֶׁלְאַחַר הַפְּסֻד כָּל הַמְעַרְכוֹת תִּצָּא מִן הַמְּלַחְמָה כְּשֶׁיֵּצֵר הַנִּצְחָוִן עַל רֵאשִׁיָּהּ וְהַטְּרָף הַחַד מְפָרְפֵר בֵּין שְׁנֵי. הַחֶכֶם מְכַל אָדָם אָמַר (מְשָׁלִי כַד) "שְׁבַע יְפוּל צַדִּיק וְקָם", וְהַטְּפָשִׁים חוֹשְׁבִים כִּי כְּנֻנְתוֹ שֶׁלְמִרְוֹת שְׁשֶׁבַע יְפוּל צַדִּיק בְּכָל זֹאת הוּא קָם. אֲבָל הַחֲכָמִים יוֹדְעִים הֵיטֵב שֶׁהַכְּנֻנָה הִיא שְׁמַהוּת הַקִּיָּמָה שֶׁל הַצַּדִּיק הִיא דְרָךְ הַ"שְׁבַע נְפִילוֹת" שֶׁלוֹ.

בְּבִקְשָׁה מִמָּךְ אֵל תִּצְיֵר לְעֶצְמָךְ גְּדוּלִים שֶׁהֵם וְיֵצְרָם הַטוֹב בְּבִחִינַת חַד-הוּא. לְעֵמֶת זֹאת צִיֵּר בְּנַפְשְׁךָ גְּדוּלֹתָם שֶׁל גְּדוּלֵי עוֹלָם בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁל מְלַחְמָה נוֹרָאָה עִם כָּל הַנְּטִיּוֹת הַשְּׁפִלוֹת וְהַנְּמוּכוֹת. וּבְזִמְנֵן שֶׁהֵנָּה מְרָגִישׁ בְּקִרְבָּךְ סַעֲרַת הַיֵּצֵר, דַּע לָךְ שֶׁבְּזָה הֵנָּה מִתְדַמָּה אֶל הַגְּדוּלִים הַרְבֵּה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בְּשִׁעָה שְׁאֵתָהּ נִמְצָא בְּמִנוּחָה שְׁלָמָה שְׁאֵתָהּ רוּצָה בָּהּ.

## מאור המנורה

### מנורת המאור פרק מז

#### אונאת דברים

יש בני אדם, שכל דעתם שטופים בתחבולות ולרמות לחבריהם בהראות להם שמכבדים אותם, ואין כוונתם אלא לגנוב דעתם, בחשבם שהדברים נסתרים ולא יודעו לבני אדם. ואינם רואים כי כל לבבות דורש השם, ומעניש יותר על גניבת דעת מעל גניבת ממון, שזה בגופו וזה בממונו. ולפי שחושב שגונב דעת של מעלה שרואה הכל, אמרו עליו שהוא כאילו גונב דעת עליון וכו'.

יש דברים אחרים שנכללים באונאת דברים, לפי שהם דברים המסורים ללב, שיכול המדבר להטעות לבני אדם וכו'. וכל דבר המסור לליבו של האדם ואינו נגלה לבן אדם להזהירו ולהענישו עליו, נאמר בו (ויקרא יט', יד') ויראת מאלוקיך.

אומרת הגמרא (בבא מציעא נח:): ת"ר, ולא תונו איש את עמיתו, באונאת דברים הכתוב מדבר וגו'. הא כיצד? היה בעל תשובה, לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים. היה בן גרים, לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך, וכו', וגם לא יאמר לו פה שאכל נבלות וטרפות שקצים ורמשים ילמוד תורה שניתנה מפי הגבורה?! וכו'. רבי יהודה אומר, אף לא יתלה עיניו על המקח בשעה שאין לו דמים (כסף), שהרי הדבר מסור ללב (שהרי רק הוא יודע זאת), ונאמר בו ויראת מאלוקיך.

אמר רבי יוחנן משום רבן שמעון בן גמליאל, גדולה אונאת דברים מאונאת ממון, שזה נאמר בו ויראת מאלוקיך, וזה לא. רבי אלעזר אומר, זה בגופו וזה בממונו. ורבי שמואל בר נחמני אמר, זה ניתן להשבון וזה לא ניתן להשבון.

ומובא במסכת יומא (עא:): ת"ר, מעשה בכהן גדול אחד שיצא מבית המקדש, והיו כל העם הולכים אחריו ללוותו, כיוון שראו העם את שמעיה ואבטליון (שהיו גדולי הדור), עזבו את הכה"ג והלכו אחריהם. לבסוף, באו שמעיה ואבטליון להיפרד מהכה"ג (לפייסו שלא יפגע מזה שעזבוהו העם והלכו אחריהם), אמרו לו, יבוא בן אהרון לשלום! ענה להם, יבואו בני האומות לשלום! (נתכוין לגנותם, שכן היו מבני בניו של סנחריב). אמרו לו (שמעיה ואבטליון), יבואו בני האומות לשלום העושים מעשה אהרון, ולא יבוא בן אהרון לשלום שאינו עושה מעשה אהרון!

למדנו מכאן, כמה גדול אונאת דברים, שהיה אומר להם דרך גנאי שהיו בני גרים. וכפי האמת, על זה היה גדול כבודם, שבאו לחסות תחת כנפי השכינה ולימדו תורה ברבים. (וכמו שמובא במסכת גיטין נז: ע"ש)

# מאור הבית

## תשמטי את הדאגות!

אומר חובות הלבבות בשער הבטחון (פרק ה): הבוטח בה' אינו דואג את דאגת המחר, שהבוטח בא-לוהים אינו מצטער כשהוא אינו מצליח להשיג את מבוקשו, וכן כשאינו מקבל משהו שהוא אוהב או אינו מצליח לאסוף כסף יותר מכדי מחייתו אינו מצטער כי הוא יודע שה' יתברך יזון אותו למחרת. יש דאגה אחת בלב של הבוטח והיא איך לעשות את רצון הבורא ולא לעבור על רצונו יתברך.

וממילא, לך נותר רק להתרכז בעשייה! לדוגמא, כשאת מבשלת תהיי כל כולך בבישול, שמא תשכחי תבלין מפאת המחשבות המיותרות שהרצת בראשך. למה מיותרות? כי "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום".

כמו כן, תהיי באפייה, תהיי בתפילה, תהיי במקום שאת נמצאת ולא במקום אחר!

את מתכננת, מריצה מסלולים בכל תחום ותחום, 'שוברת את הראש', משוטטת במחשבות, ואת מבזבזת זמן ואנרגיות יקרים על דבר שלא שייך לך וחבל!

אחרי שתראי שהדברים הסתדרו, תאמרי "למה בכלל דאגתי".. שיכולת להקדיש את הזמן והכוחות האלו לדברים חשובים באמת.. אלה כוחות וזמן שמתבזזים לריק!

תשחררי ותרפי, השליכי על הקב"ה ותאמרי לו "אני שלך וחיי שלך ואת הטוב בעבורי תעשה" ותפני רגועה ושלווה לעבודת השם שלך בבית, מול בעלך והילדים, במטלות ובמשימות, ובעבודתך מחוץ לבית, ובעבודת השם הפרטית שלך!

אספר לך שאני גרה בבניין רב קומות, שקבלן הבניין חרג בתוספת קומות.

במשפט שהתקיים נגדו יצא פסק דין להרוס את 3 הקומות העליונות.. שלהרס זה יש השלכות עצומות כמו למשל להוציא אותנו מהבתים לתקופה לא מבוטלת, הווי אומר שנצטרך לחפש בית זמני ועוד השלכות רבות! היה נראה ונשמע שאין מנוס מפסיקה זו!

אמרתי לבעלי: מי מנהיג את העולם? מי יודע הכי טוב מה הכי טוב לנו? מי הוציא את בניי ממצרים ודאג להם להכל? מי בעל הבית? הקב"ה!!! וישנתי בשקט כמו תינוק שלא דואג כי הוא יודע שהוא בידיים הכי טובות!

ואכן התבררנו לבסוף שלא יהרסו את הקומות!!

הסירי דאגות מליבך והשליכי הכל אצל הקב"ה בבחינת "השליכי אל ה' יהבך והוא יכלכלך"..

כותבת לך באהבה רבה!

שנת השמיטה מכונה בפרשתנו 'שבת', שכתוב וְשָׁבְתָהּ הָאָרֶץ שִׁבְתָּ לָהּ (ויקרא כה ב). וכן גם בהמשך נאמר: שִׁבְתָּ שְׁבַתוֹן יְהִיֶה לְאָרֶץ שִׁבְתָּ לָהּ (שם).

מכאן שלשבת ולשמיטה יש עניינים משותפים..

אומר רש"י, שכוונת המילים "שבת לה" ללמדנו שהשבתה ממלאכת האדמה בשנת השמיטה צריכה להיות "לשם ה'". וכשם שהשבת נועדה להשריש בלב האדם את ההכרה בבריאת העולם על ידי האלוקים - "ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, וביום השביעי שבת וגו'" - כך גם שנת השמיטה היא "שבת לה" - לשם ה'". גם היא נועדה להחדיר בלב האדם את האמונה בבורא עולם והנהגותיו.

דבר נוסף, שבת היא מקור הברכה וממנה מתברכין כל ימות השבוע וממילא לא דואגים בהוצאותיה כי הקב"ה מחזיר אותן! כך גם שנת השמיטה, שמי ששומר אותה ומקפיד כראוי לא לעבוד את האדמה ללא כל חשש ופחד מהפסדים, אזי זוכה לרווחה כלכלית.

יקירת! כשאני כותבת לך על אמונה ובטחון בקב"ה אני מחוייכת מפה לאוזן, אין מאושרת ממני! פשוט, כי החיים שלי מושתתים על אמונה ובטחון בקב"ה!

אני רוצה לעזור לך להיות גם במקום הזה, שתגיעי למצב שאת הולכת לישון ותשני שנת ישרים ללא מחשבות מטרידות ודאגות מיותרות!

את שובתת ממחשבות ושובתת מדאגות, כי הם לא שייכים אליך, הם של מלך מלכי המלכים הקב"ה! הוא מנהיג את העולם כולו ואת העולם הפרטי שלך באופן מדויק ומדוקדק בלי שום טעויות!!

כשם שאת עורכת קניות לשבת ואת אומרת לכבוד שבת קודש ואת יודעת שהקב"ה ימציא לך את ההוצאות, ככה תשליכי אליו את כל חייך ודעי שהתוכניות שלו והמהלכים שלו הכי נכונים וטובים לך ואת לא דואגת!

מה את צריכה לעשות? להתדבק בו ולקיים את מצוותיו כראוי, בשלמות (ללמוד הלכות על בוריים בכל תחום ותחום) ולהכניס אמונה ובטחון.

כשאת מקיימת את שלו, הוא מקיים את שלך!

כשאת מקיימת את שלו, הוא דואג לפרנסתך שתהיה הכי טובה ונכונה בשבילך. הוא דואג שילדייך יכנסו למסגרות הכי טובות בשבילם, הוא דואג לשידוכים המוצלחים גם אם את חושבת שזה לא, הוא דואג לזרע של קיימא בזמן הכי מתאים, הוא דואג לבית הכי טוב לך במקום הכי טוב ובזמן הכי טוב. הוא דואג והוא דואג להכל, גם להצלחת בעלך שהצלחתו היא הצלחתך!

## נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

## מאור הפרשה המשך מעמוד 1

ממילא, יהודי שחי בחיים של תורה, עושה חיבור מושלם בין א-לדם. ובמט' ימים של קנייני תורה בונים את החיבור הזה. אם כך "נעשה אדם נאמר בעבורך" זה כל יהודי.. לא רק רשב". אז למה נתייחד השיר דווקא לרשב?"

**אומר הבן יהודיע** (שבת לג): נעשה הנס בחרוב ובמים שהם ראשי תיבות מ"ח, כנגד מ"ח מעלות של התורה.. ובזכות שזכו לתורה בשלמות, זכו לנס זה שהוא בחרוב ובמים. ומה שהיו יושבים עד צווארם בחול, והמה עתה עסקו בתורה הרמוזה ב'אלף' לשון אֶלֶף, בהיותם יושבים תוך החול גימטריה דם, ובוזה חיברו אות אל"ף באותיות 'דם' ונשלם שם אדם.

"נעשה אדם נאמר בעבורך" רשב"י מגיע לשיא ה-אדם- חיבור לתורה ולייחוד שמו יתברך.

אבל כאמור, זה רק החלק הראשון של העבודה, שספירת העומר מלמדת אותנו. החלק השני הוא השמיטה, הכיסופים לגאולה, לימות עולם, לעוה"ב.

**הזוה"ק** (האזינו) **אומר:** "אני לדודי ועלי תשוקתו" כל יומין בחד קטירא אתקטרנא ביה בקוב"ה ובגין כך ועלי תשוקתו. רשב"י מעיד על עצמו שכל יום היה קשור בתכלית לקב"ה שורש שלימות הנבראים. ושיא גדלותו הוא בתורת הסוד ספר הזוה"ק "בהדין ספרא יפקון מן גלותא".

סודות התורה, ככל שמתגלים יותר, בחינת הגילוי מתפשטת עד נקודת ההתגלות.. וכאשר היא מגיעה לשלימותה.. תהיה זו קצה נקודת הגילוי, ואז יתגלה סוד ההתדבקות באין סוף ברוך הוא, והיינו כאשר תורת הסוד תתגלה ביותר, תתגלה נקודת הקץ, נקודת האחדות, **סוד עוה"ב** (בלבבי משכן אבנה).

נמצא ספר הזוה"ק שחיבר רשב"י, בא לגלות את כל רזין עילאין של קומת האדם, פנימיות עבודת האדם בעולם העשייה עד לעולם העליון האין סוף. וזהו עומק **סוד הגאולה**- לגלות איך הכל מחובר ומאוחד עם קוב"ה.

ובעצם כשרשב"י מוריד אלינו את התורה הזו, תורת הסוד, הוא יוצר את החיבור העצום ביותר. את פנימיות התורה, העומק העצום שבה, פסגת העולמות, הוא מחבר לדורינו, דור עקבתא דמשיחא, דור של חוצפא יסגה ויראי חטא ימאסו.. [וזאת לעומת משה רבינו שכשהוריד תורה לישראל, היו אלו דור דעה, מלאכים, כבר קרובים לעולמה של תורה, ואצלם ממילא החיבור הוא מהיר].

לכן אנו שרים דווקא לו לרשב"י "נעשה אדם נאמר בעבורך" שעשית את החיבור הגדול ביותר "ומפליא לעשות" כנ"ל. **שבת שלום!**

מברכים 'שהחיינו' על הספירה, כיוון שההשתוקקות היא לא על ימי הספירה, אלא על היום האחרון, היום הגדול (שבועות) ושם מברכים. אם כך.. **מה הטעם בספירת ימים ושבועות? והשאלה מתעצמת עוד יותר, מאחר שהתורה לא אומרת שהיעד הוא מתן תורה והספירה אפילו לא נקראת ספירת מתן תורה, אלא דווקא ספירת העומר שהוא מאכל בהמה...?**

**הרב פינקוס מסביר:** בנ"י יצאו ממצרים. עדיין לא מבינים מה זה מתן תורה, מה הערך, מה האור הגדול.. לא שייך לומר להם לכסוף ולצפות.. אלא, מה שנדרש מהם כרגע הוא **להתעלות מעל הקרבן בהמה**.. וזהו עניין הספירה. כי כל יום שמתעלים יותר מעל הקרבן בהמה, ממילא כך מכינים עצמם להתחבר לתורה.

**הסבא מקלם אומר:** כל יום צריך להיות קניין של אחד מקנייני התורה מט' ימים מול מט' קניינים. כי כל יום הוא חיבור נוסף לתורה, חיבור נוסף לקוב"ה, והכל "תמימות תהייתה".. בשלמות.

יוצא שהספירה של מט' יום, הכוונה היא להגיע לבניין קומת האדם על כל חלקיו שנאספים בכל יום להגיע למדרגת ייחוד ה' אמיתית. להצליח להגיע בסוף הספירה למתן תורה בדרגת "נעשה ונשמע", שלימות מדרגת האדם, וזה **עניין שני** בעבודת האדם.

לסיכום, יוצא שיש שני חלקים לבניין האדם המתבטאים בספירת העומר, שהם חיבור לתורה ולייחוד שמו יתברך, ובשמיטת השנים, שהם חיבור ל"סוד ימות עולם" והכיסופים לקץ הגאולה וסוד עוה"ב.

**בפיוט בר יוחאי** אנו מהללים לרשב"י "נעשה אדם נאמר בעבורך", הקב"ה שאמר למלאכים "נעשה אדם" התכוון אליך, אתה דמות האדם שהתכוון הקב"ה.

"נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" **מפרש רש"י:** להבין ולהשכיל, כלומר אין האדם נבדל מבעל חי בעצם הדיבור בלבד (האתון של בלעם לא נקראת אדם). האדם הוא דעת, חיבור למקור הדעת לתורה ולהקב"ה.

**אומר הרב פינקוס:** בברכת 'אשר יצר' אנו מודים לקב"ה על יצירת האדם "אשר יצר את האדם **בחכמה**". **מה החכמה?** "רופא כל בשר ומפליא לעשות". יש פלא עצום בבריאת האדם. **ויש לתמוה על מה הפלא**.. שכן בכל גרגיר ביקום ישנה אנרגיה אטומית, וכל בריה היא נפלאה! ובמה **נתייחד האדם דווקא? אומר הטור:** על חיבור בין גוף לנפש, גשמיות ורוחניות עצמות וגידים מחוברים לשכל (מח) ורגשות (לב).. זה מפליא לעשות! האדם הוא שתי סתירות עצומות שמתחברות [א-דם] א-אלופו של עולם, ודם-גשמיות, והקב"ה מחברם יחד. חיבור כזה גדול של שני קצוות זה פלא!

## מאור הדרשה המשך מעמוד 1

"וכי תשאל מה נאכל?" מצויין! תשאל גם אתה מה יש לאכול... תרגיש מה זה להיות עני. תרגיש מה זה שלשני אין כסף אפילו לאוטובוס! תרגיש איך זה כשאיך לך כלום!  
אמנם בשמיטה לא סוגרים את הבנקים והעסקים לשנה שלמה, אבל מה עם הרגש...? מה עם השני...?  
זה הזמן להתעורר מהדמיונות ולהבין שכלום לא שלנו... כלום!  
(אפריון שלמה)

ידע לשפוט דין אמיתי. ושעל גניבת בול גם שתי מלקות יספיקו, ושידע שאלף מלקות זה גזר דין מוות!  
כדי להיות מלך צריך להרגיש את זה..."  
אומרת התורה - שנת השמיטה, "וְכִי יִמְנָה אֶחָדָּךָ עִמָּךְ", צריך לדאוג לחלשים... אין בעיה!  
הגיע הזמן שגם העשירים ירגישו מה זה כשאין... השדה לא שלך... כל היבול שלך הפקר...

השיבו המלמד: "אדוני המלך, הבן שלך צריך לשבת על הכיסא שלך ביום מן הימים. ויום אחד עלול לבוא לפניו מקרה של אדם שגנב בול בשווי שקל... והוא יתן לו עונש של עשר מלקות. למחרת מישוהו גנב אבטיח... הוא יתן לו עונש של חמישים מלקות. ואח"כ יבוא אדם ששדד בנק, והוא כבר יתן לו אלף מלקות!  
אדוני המלך, אם הבן שלך צריך להיות מלך, הוא חייב להרגיש מה זה מלקות, ממילא הוא

## נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה